

הסתערו בחמת-זעם על מישפחתו, היכו וריססו בגאז

„אני קומוניסט!“ מזהיר דודו המבוגר של עאדל, שפיק זאהר. לסטנתו התנכלה המישטרה לעאדל ולבני מישפחתו משום הקו הפוליטי שלו. בתצלום הוא מחזיק אלה, שאותה חטף מידיו של איש מישטרה.

כתוצאה מן המכות שהנחיתו אנשי המישטרה על בני מישפחתו של עאדל, אושפזו שני אחיו הצעירים, ודיע ונהיד. נהיד שוחרר אחרי כמה שעות ואילו ודיע, שאובחן אצלו חשש לזעזוע מוח, נשאר בבית-החולים. הוא חוזר ה-

בית המישפחה בבית זה חי עאדל זאהר עם בני מישפחתו. הוא היחיד בביתו המסוגל לדאוג לפרנסת המישפחה ולניהול הבית.

ביתה אחרי כמה שעות, משום שרצה להתקלח ולא הצליח להסביר לאחיות את רצונו.

עם אלות-גומי בחדר-נשים

מספרת אחותו של עאדל, נהידה בת ה-14: „התעוררתי משנתי, כששמעתי צעקות. ראיתי שוטרים. תיכף הבנתי שהם באו כדי להפסס את עאדל. נכון, אנחנו הרבצנו חזרה, אבל לא כל-כך בכוח כמו השוטרים, שהיו חמושים באלות-גומי. הם היו אכזריים כמו חיות, לא כיבדו את המינהג שלנו ונכנסו בכוח לחדר הנשים, וכשהתחלתי לצעוק היכו אותי.“ „ניסיתי לדבר איתם,“ ממשיך לספר שפיק, דודו של עאדל. „ניסיתי לשכנע אותם שלא להשתמש ב אלימות, ביקשתי מהם לא לצעוק, אמרתי שיש דרכים אחרות, אולם הם לא רצו לשמוע אותי. הילדים לא היו יכולים לסבול את הצער קות והמכות, וכשפרצה קטטה התערבנו.“ דודו הצעיר של עאדל, יוסף גיגש בבוקר לתחנת המישטרה, לבדוק את מצב אחיו, שאוקי, אביו של עאדל, קצין מישטרה אמר לו שהמישטרה יכולה לעצור את האב למשך 15 יום. „פניתי לעורך-דין,“ הוא מספר, „והוא אמר שאינו זוכר היטב את חוקי המישטרה הצבאית, ושהוא צריך לעבור שוב על ספרי החוקים, ואז ינסה לשחרר את שאוקי זאהר בערבות.“ מוסיף שפיק, הדוד הקומוניסט: „מעורר לם לא ראיתי אלימות כזו ולא תיארתי

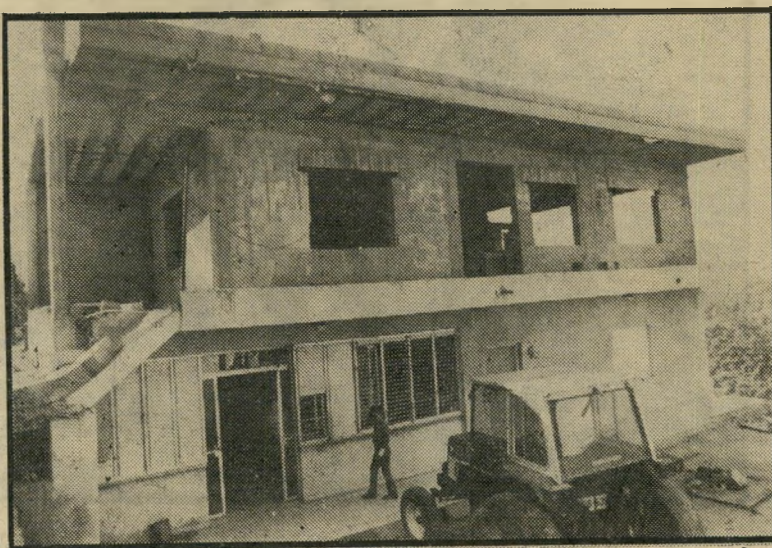
גאז מדמיע הופעל עלידי המישטרה בבית מישפחה זאהר. בבית חי גם תינוק בן שמונה חודשים.

חדר הכור

השאירו השוטרים לפנות בוקר, כשעזבו את הבית ועימם אביו של עאדל, שאוקי זאהר. השוטרים הפכו את המיטות והארונות.

לעצמי שנגיע לדרגה כזו. זה כמו כיבוש בחוף הקו הירוק — הדיכוי הוא בלתי-רגיל ובלתי-מחושב. הייתי רוצה לדעת על איזה בסיס אנחנו יושבים כאן. אנחנו ממלאים את כל החובות, משרתים את המדינה, הולכים לצבא ומשלמים את כל המיסים, אז למה אין לנו זכויות?“ „בצורה כזאת,“ אומר יוסף, דודו הצעיר של עאדל, „לא ישיגו את עאדל לעולם. הוא יברח שוב ושוב, ולא יחזור לשרת כל עוד לא יממש הצבא את הזכויות המגיעות לו.“ אומר עאדל, במקום מחבוא: „אני לא מתכוון לחזור לצבא או להסגיר את עצמי. קודם כל אני דורש לקבל את הזכויות שלי, ורק אחרי-כך אחזור לצבא. אין לי כוונה שלא לשרת את המדינה שבה אני חי, אבל בינתיים אני לא חוזר לצבא. אני מעוניין להיפגש עם קצין מהיחידה שלי, והפעם אני רוצה להיפגש עימו במקום בטוח, ללא כוח מישטרה. אני רוצה להסביר לו את הבעיות שלי וליישב את העניין. כשהייתי ביחידה אף אחד לא היה מוכן לשמוע אותי. אולי עכשיו יהיה מישטרו מוכן להיפגש איתי ולהבטיח את זכויותי. רק אחרי-כך אחזור לצבא, לסיים את שירותי הצבאי.“

בבית זה חי עאדל זאהר עם בני מישפחתו. הוא היחיד בביתו המסוגל לדאוג לפרנסת המישפחה ולניהול הבית.